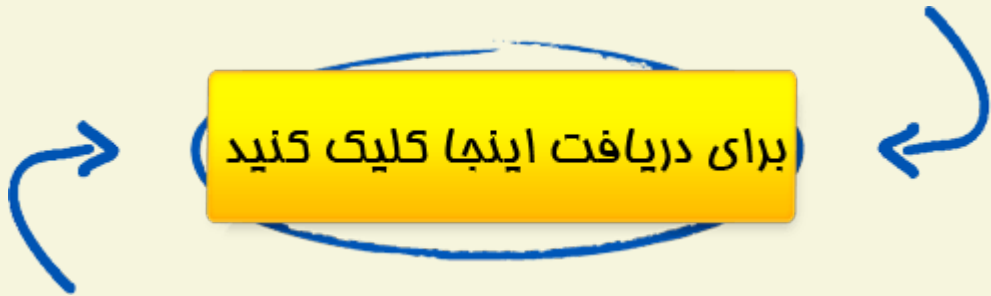

دانلود مقاله مباحثی راجع به دایناسورها

جهت مشاهده [دانلود مقاله مباحثی راجع به دایناسورها](#) به پایین همین صفحه مراجعه نمایید

تعداد صفحات : 18 صفحه

مباحثی راجع به دایناسورها

تخم ها

دایناسورها از تخم هایی که به وسیله دایناسورهای مؤنث گذاشته می شدند به وجود می آمدند. تخم ها یا گرد یا کشیده بودند و پوسته های سخت ولی شکننده ای داشتند. داخل این تخم ها شبیه به تخم خزندگان، پرندگان و پستانداران اولیه بودند. آنها یک پوسته (برده روی جنین) داشتند که رطوبت جنین را حفظ می کرد. بعضی از دایناسورها از تخم هایشان مراقبت می کردند. بقیه به سادگی تخم می گذاشتند و سپس تخم ها را ترک می کردند.

اولین تخم های فسیل شده دایناسور (و بزرگ ترین تخمی که تاکنون پیدا شده) تخم های به شکل توپ فوتبال (توپ فوتبال آمریکایی) از دایناسور هیپسلوسورس Hypselosaurus است که در سال ۱۸۶۹ در فرانسه پیدا شد. این تخم ها یک فوت (۳۰ سانتی متر) طول و ۱۰ اینچ یا ۲۵ سانتی متر عرض دارند و حجمشان حدود نیم گالون (دو لیتر) است و ممکن است وزنشان به بیش از ۵/۱۵ پوند یا هفت کیلوگرم می رسیده. محیط کوچک ترین تخم های دایناسور حدود یک اینچ بوده و تخم ماسوروس Mussaurus بوده است.

تعداد زیادی از تخم های فسیل شده دایناسور در ۲۰۰ مکان در آمریکا، فرانسه، اسپانیا، مغولستان، چین، آرژانتین و هند پیدا شده اند. تخم ها خیلی به ندرت بخش هایی از جنین را در داخل خودشان حفظ کرده اند. اگر جنین در تخم باقی مانده باشد می تواند به شناسایی گونه آن تخم کمک کند. بدون وجود جنین در تخم مشکل می توان گونه ای را که به آن تعلق داشته تشخیص داد.

فسیل یا پوسته اصلی؟

به گفته دکتر "کنت کارپنتر" از موزه "دنور"، بیشتر تخم های دایناسوری که پیدا شده اند، هنوز پوسته بکری دارند و پوسته شان فسیل شده نیست. "کمترین تغییر در عنصر کلسیت که پوسته تخم را تشکیل می دهد، جزئیات خیلی ریزی که می تواند با اسکن میکروسکوپ الکترونی دیده شود را خراب می کند. آمینو اسیدهایی که در این تخم ها پیدا شده اند خیلی شبیه به آنهایی هستند که در پوسته تخم پرندگان جدید یافت می

شوند (همان طور که می دانیم دایناسورها اجداد پرندگان امروزی هستند).
یافته های جدید

حدود ده تخم بزرگ دایناسور در سال ۱۹۹۹ در جنوب غربی فرانسه (نزدیک آلباس، در کوهپایه های کوهستان های پیرینه) پیدا شده است. تخم ها در دو لایه در داخل زمین دفن شده بودند. هیچ کس نمی داند که اینها چه نوعی از دایناسورها بوده اند.

شمال شرقی اسپانیا نزدیک "ترمپ" هم جایی است که صدها هزار تخم (هم از سورپودها و هم از تروپودها) در آنجا پیدا شده است. مکان های دیگری که تخم های دایناسورهای عظیم الجثه در آنها پیدا شده است، آرژانتین و چین است.
تخم ها در لانه

فسیل هایی که در زیر زمین و در لانه های دایناسور ها پیدا می شوند، می توانند چیزهای زیادی را درباره رفتار آنها نشان دهند.

لانه های زیادی از میاسوروها در مونتانا آمریکا پیدا شده است. لانه ها، تخم ها، جنین ها و نوجوانان و بزرگسالان این گونه در این منطقه پیدا شده اند. این مدرک فسیلی نشان از مراقبت والدین از بچه هایشان دارد و این که این دایناسور یک دایناسور خیلی اجتماعی بوده است.
لانه های دایناسورها از گودال های داخل زمین یا داخل شن گرفته تا لانه های پیچیده تر با حاشیه ها یا لبه های گلی را در برمی گیرد. این لانه ها ممکن است تک یا گروهی باشند. لانه های تخم ها اطلاعاتی درباره نحوه پرورش بچه دایناسورها می دهند.
چگونه سورپودهای عظیم الجثه روی تخم هایشان دراز می کشیده اند؟

یکی از پرسش ها درباره تولید مثل دایناسور این است که چگونه سورپودهای غول آسا بدون این که تخم هایشان شکسته شود، تخم گذاری می کرده اند. حتی اگر سورپود موقع تخم گذاری چمباتمه هم می زده باز هم تخم از ارتفاع ۵/۲ متری پایین می افتاده. بعضی از دانشمندان این تئوری را مطرح کرده اند که ممکن است دایناسورهای مؤنث یک چیز لوله مانند داشته اند که برای تخم گذاری از بدن کشیده و باز می شده (بعضی از لاک پشت های امروزی یک لوله مثل این را دارند).
بزرگترین دایناسور

دیرین شناسان در گذشته تصور می کرده اند بزرگترین دایناسور گوشتخوار، دایناسور موسوم به تی رکس ویا دایناسورهای گوشتخوار دیگری که تا حدودی از تی رکس بزرگ تر یا کوچک تر بوده اند، می باشند. اما اکنون بر این باورند که جد اعلاي همه این دایناسورهای گوشتخوار، دایناسور عظیم الجثه ای بوده که ابعاد بدنش به مراتب بزرگ تر از تی رکس و دیگر دایناسورهای گوشتخوار بوده است.
دایناسور تازه کشف شده که آرواره ای دراز و پشتی قوز کرده دارد اسپینوسوروس Spinosaurus نامگذاری شده است.

بررسی فسیلهای مربوط به این دایناسور نشان می دهد طول بدن این جانور به ۱۷ متر بالغ می شده و دستهای آن به مراتب قدرتمندتر و بلندتر از دستهای اخلافش نظیر تی رکس T-rex بوده است.

تا ده سال پیش دیرین شناسان بر این باور بودند که تی رکس بزرگترین دایناسور گوشتخوار بوده است. از میان ۳۰ نمونه فسیل این دایناسور که تاکنون کشف شده بزرگترین آن که در موزه تاریخ طبیعی شیکاگو نگهداری می شود ۱۲/۸ متر طول دارد و محاسبات نشان می دهد که وزن بدن آن به ۶/۴ تن می رسد. این دایناسور در حدود ۶۷ میلیون سال قبل می زیسته.

چند سال قبل دیرین شناسان به نمونه‌ای از یک دایناسور گوشتخوار برخورد کردند که از تی‌رکس‌ها بزرگ‌تر بودند. برای این دایناسورها نام "جیگانتوسوروس" انتخاب شد و بازسازی فسیلهای برجای مانده از این نوع جدید نشان داد که طول قامت آنها به ۱۲/۷ متر بالغ می‌شده است.

این نوع دایناسورها ۱۰۰ میلیون سال قبل در آمریکای جنوبی زندگی می‌کردند. هم‌زمان با این نوع دایناسورها دو نوع دایناسور گوشتخوار دیگر در دو قاره دیگر حضور داشتند. دایناسوری که اندکی کوچک‌تر بود موسوم به کارکاردانتو سوروس در افریقا زندگی می‌کرد و دایناسور دیگری به نام آکناتوسوروس که در آمریکای شمالی می‌زیست. این هر سه دایناسور از اخلاف دایناسوری موسوم به آلوسوروس بوده‌اند که بین ۹ تا ۱۲ متر طول داشت و حدود ۱۵۰ میلیون سال قبل در آمریکای شمالی زندگی می‌کرد. اما اسپینوسوروس جد اعلای همه این دایناسورها به شمار می‌آید. نخستین نمونه‌های فسیل این جانور در سال ۱۹۱۲ به وسیله یک دیرین شناس آلمانی به نام ارنست استرومر کشف شد. وی نشان داد که این دایناسور پوزه‌ای دراز و بر روی ستون فقراتش تیغه‌های بلند استخوانی قرار داشته است. اما همه تحقیقات جامع این پژوهشگر که در موزه مونیخ نگاهداری می‌شد در هنگام بمباران این شهر به وسیله متفقین در سال ۱۹۴۴ به کلی نابود شد.

از آن زمان تاکنون همه آنچه که در مورد دایناسورها کشف شده مربوط به دایناسورهای کوچک‌تر بوده و در مواردی نیز نمونه‌های پراکنده‌ای از استخوانهای اسپینوسوروس نیز به دست آمده است.

اما اکنون بررسی دوباره دو استخوان برجای مانده از اسپینوسوروس مشخص ساخته که نتایجی که در گذشته در مورد این دایناسور به دست آمده بود دقیق بوده است.

اسپینوسوروس همراه با کارکاردانتو سوروس در حدود ۱۰۰ میلیون سال قبل در افریقا زندگی می‌کرده و همانند تی‌رکس و جیگانتوسوروس بر روی دو پا حرکت می‌کرده است. پرنده‌گان کنونی از اخلاف همین دایناسورها هستند. اسپینوسوروس‌ها دهانی شبیه سوسمارها داشته‌اند و شکار را با حرکت اره‌ای دندانهای خود از پا در می‌آورده‌اند. شواهد موجود حکایت از آن دارد که این دایناسورها بیشتر از ماهی‌ها تغذیه می‌کرده‌اند و بازوهای این دایناسورها از قدرت کافی برای شکار کردن برخوردار بوده است. این ویژگیها با ویژگیهای تی‌رکس و جیگانتوسوروس تفاوت دارد. دستهای این دو دایناسور کوچک بود. دندانهای تی‌رکس نیز به جای حرکت اره مانند به صورت پتک وار و پرسی شکار را بین دندان و فک خرد می‌کرده است. جیگانتو سوروسها دارای جمجمه کشیده‌تری بوده‌اند و دندانهای تیغه مانند آنها گوشت شکار را قطعه قطعه می‌کرده است.

ویژگیهای دایناسورهای مهم

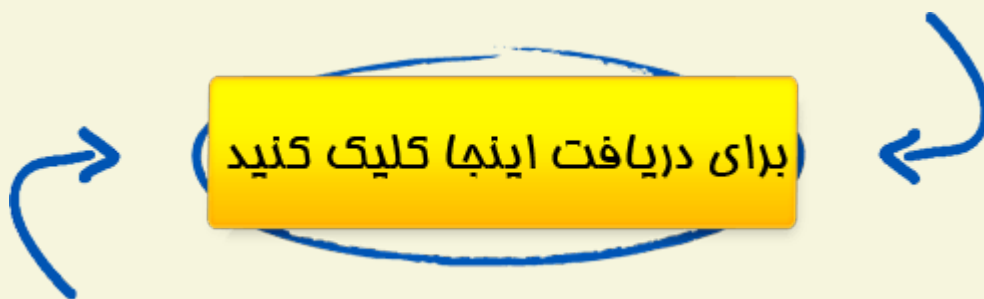
درازای برانتوزوروس و براکیوزوروس به ترتیب ۲۲,۵ و ۲۴ متر و دیپلودوکوس تا ۲۷,۵ متر بوده و اینها بزرگترین جانورانی هستند که تاکنون شناخته شده‌اند. وزن تخمینی آنها ۲۵ تا ۳۵ تن بوده و روزانه بیش از ۲۵۰ کیلوگرم غذا می‌خوردند. استگوزوروس یک رشته صفحات استخوانی بسیار بزرگی در درازای یک خط برجسته پشت داشته است که از گردن تا انتهای دم امتداد می‌یافت. در تری سراتوپس جمجمه‌ای وجود داشته که از لحاظ اندازه و وزن بجز والان کنونی در جانوران دیگر به ندرت دیده می‌شد.

بخشهای قابل ذکر جمجمه عبارت بودند از یک نوک (منقار) تیز و بران در آرواره بالا یک شاخ کوتاه و کلفت روی بینی و یک جفت شاخ دراز و نوک تیز و متوجه به پیش در قله سر. بسیاری از این خزندگان در روی ۴ پا راه

می‌رفتند و عده‌ای دیگر مانند کانگورو می‌توانستند روی پاها پستی به ایستند. جوشن یا زره و خارها و شاخ‌های دفاعی را منحصر از ویژگی‌های نمونه‌های گیاهخوار می‌دانند. مغز دینوزورها بسیار بزرگ از نظر تناسب کوچک بوده مثلا مغز تری سراتوپس ۱۰ تنی فقط ۹۰۶ گرم وزن داشته است.

وزن مغز استگوزوس ۱۸ پای بیش از ۷۰ گرم نبوده است. خزندگان پرنده پتروداکتیلاها ساختمان سبک وزنی داشته اند. سر این جانور دراز و انگشت پنجم آنها بلند شده بوده است. اندامهای پسین و قاعده دم پرده پرواز را تقریبا شبیه به آنچه که در خفاشهای امروزی دیده می‌شود تقویت و حمایت می‌کرده است. در یکی از این اشکال پترانودون فاصله بین دو سر پرده پرواز ۷,۵ متر درازا داشته است. ایکتیوروزهای دریایی شبیه وال بوده و یک پرده دمی بزرگ و ۴ اندام بالتشک مانند (به جای دو اندام) داشته‌اند که برای شنا بکار می‌رفتند.

خزندگان دوره مزوزوئیک از گونه‌های علفخوار و گوشتخوار تشکیل می‌شدند. لانه‌های تخم دینوزور که در مغولستان کشف شده است ثابت می‌کند که بعضی از این خزندگان قدیم مانند اخلافشان تخم‌گذار بوده اند. بقایای خزندگان سنگواره در همه قاره‌ها به خز نواحی مجاور قطب جنوب پیدا شده‌اند و در بعضی از صخره‌های ایالات غربی بویژه در ویومینگ ، یوتا و کولورادو فراوان می‌باشند. بسیاری از گونه‌ها را امروز اسکلت‌های کامل و بیشمار آنها را از زمین بیرون آورده و پس از بررسی در موزه‌ها بر پا داشته‌اند به خوبی می‌شناسیم.

مقالات مرتبط

- [مقاله در مورد سازه های بلند جنوب شرق آسیا](#)
- [دانلود مقاله زیاله](#)
- [مقاله در مورد ریاضدانان مسلمان](#)

از این سایت ها نیز دیدن نمایید

- [ترنس لاین ، مرجع مقالات تخصصی فارسی ایران](#)
- [گت پیپر ، منبع مقالات انگلیسی و فارسی](#)
- [دانش رسان ، بیش از 1.5 میلیون مقاله فارسی](#)